

[Oluf Pedersen.]

Dette Samarbejde blev etableret her paa Rigsdagen af Grupperne, men det har vundet ganske overvejende Tilslutning i det danske Folk, ja, jeg kan sige, at inden for mit Parti har Landsmøderne givet ganske enstemmig Tilslutning. Faa Dage efter kom den nuværende Samlingsregering, der blev dannet af de 4 store Partier, og Grupperne nedsatte et Samarbejdsudvalg, hvori ogsaa Retsforbundet er repræsenteret. Dette Udvalg er kun raadgivende, men da det repræsenterer 137 af de 149 Medlemmer her i Tinget, og da alle Landstingets Medlemmer paa nær een staar bag ved det, er det givet, at Udvalget, da Kongen gennem Statsministeren jo har tilkendegivet, at Regeringen skal være i Overensstemmelse med Rigsdagen, til ethvert Tidspunkt kan faa ganske afgørende Betydning.

Vi har inden for dette Samarbejde talt os til Rette om de afgørende aktuelle Problemer, hvor der ikke har været nogen partimæssig Deling. Naturligvis er der andre Spørgsmaal, hvor Partierne maa resignere, og det gælder jo ikke mindst for mit Parti, der har haft — og vedblivende har — en afvigende Opfattelse af, hvad der tjener os alle bedst. Vi er jo desværre ikke saa stort et Parti som ønskeligt, men der burde dog ogsaa tages Hensyn til, om vi i vore Betragtninger har Ret.

Vi har som et Parti, der støtter Regeringen, men ikke deltager i den, Mulighed for at indtage en Særstilling, idet vi ikke af den Grund behøver at drage Ministre ud af Ministeriet. Men vi gør det nødt og kun, naar vi skønner, at Samarbejdets Vilkaar, herunder det Ønske, som er udtalt af Folketinget i den nævnte Dagsorden, ikke respekteres fra anden Side. Man har da ogsaa fra anden Side forstaaet, at det har været nødvendigt, der hvor vi har indtaget et Særstandpunkt. Dette hører dog heldigvis til Undtagelserne.

Værre er det, at de Problemer, som vi har ønsket løst, ikke er blevet det paa den Maade, at vore økonomiske Synspunkter er blevet omsat i dansk Lovgivning; selv hvor disse har vundet Tilslutning fra anden Side og aabenbart Flertal i Befolkningen, er dette ikke sket. Det skal siges aabent, at vi ikke altid hos alle har mødt den Vilje til Samarbejde, som jeg havde ventet, og jeg vil haabe, at der deri kan ske en Ændring, for ellers mangler den gode Vilje, som var Forudsætningen.

Vi er jo alle klar over, at det under de nuværende Forhold er afgørende, at der holdes Ro og Orden i Danmark. Kongens

Ord har Bud til os alle; men der har været Folk her i Landet, som ikke villigt har underkastet sig Kongens Bud, ja, har drevet det til at sætte sig op imod Politiet og endog har pralet deraf. Med den allerstørste Tilfredshed har jeg set, at disse Kræfter er blevet svagere indtil det ligegyldige, om end de antagelig endnu vil være lige højt talende, ja, maaske vil fortsætte og skrigende endnu højere end hidtil.

Naar disse Bevægelser er blevet ligegyldige, skyldes det ikke mindst det gode Samarbejde mellem Partierne. Det skyldes tillige det danske Folks Sammenhold, og det skyldes ogsaa, at man udefra har erkendt vor Vilje til Samarbejde med andre Folk. Naar disse Bevægelser er blevet saa ligegyldige, staar det vel ogsaa i Forbindelse med deres indre Splid og ukløge Føreskab. Men dette er for saa vidt ligetil, thi kun Uklogskab kunde føre dem til at gaa ind for et Brud med Ro og Orden.

Der har fra Regeringens Side været gjort en Indsats imod Arbejdsløsheden, og den har givet et ikke ringe Resultat, men det kan jo ikke fragaas, at denne Indsats har været meget kostbar, og at ikke alle Pengene er givet lige godt ud. Vi deltager fra Retsforbundets Side fuldt ud i Ønsket om Spar-sommelighed, saadan som det saa stærkt blev fremsat i Gaar af det ærede Medlem Hr. Elgaard, og vil gerne give Tilslutning til hans Tanke om, at der sættes Stop for Udgifterne og Stop for Skatterne, saadan at der i Fremtiden blot blev Spørgsmaal om at give Pengene bedre ud og at forbedre Grundlaget for Udskrivning af Skat. Ja, jeg vil endda tilføje, at vi fra vor Side vil gerne begynde straks, saadan at man afviser Lovforslag, der betyder forøgede Udgifter; naar ikke der sker en Aflastning paa andre Punkter. Jeg vil ikke fragaa, at jeg synes, der ruttet lidt med de offentlige Midler, og jeg beklager, om vi skal naa til det Resultat, at der f. Eks. bygges nogle meget kostbare Havne. Befolkningen vil ikke forstaa det, og naar det kniber hermed, skyldes det vel ogsaa noget, at man er lidt utryg ved, at Ministeren, der foreslaar disse Anlæg, ikke kan siges at være fuldkommen fri for enhver indirekte personlig Interesse i de stillede Forslag. Her, forekommer det mig, maa Rigsdagen være paa Vagt, og det gælder ogsaa over for Foretagender som den nys oprettede Teknisk Central, som det ærede Medlem Hr. Elgaard kaldte for en „Hitte-paa-Central“; det, som den nærmest skal hitte paa, er vel, hvordan man skal rutte med Pengene.

Nu kan lidt ogsaa forarge, naar det gælder Udgifter — jeg tænker her paa de